

Prediking OLK 29062014

... verlos ons van onze goden...

Ezechiël 14, 4-11 / Lk 14, 16-24

Liederen: Todo Cambia, De noche iremos, ...

*Todo cambia – alles, ALLES verandert...maar **MIJN** liefde verandert niet... Pero no cambia **MI amor**...*

Wij leven hier in deze stad waar je als op geen andere plek beseft, dat onze wereld alsmaar sneller doordraait. En hoe onze levens daarin maar mee hollen... Menigeen van ons ervaart die liefdeloze druk van het “hollen en moeten” juist in deze weken op weg naar de zomer bijzonder sterk. Want voor velen betekent zomertijd vakantietijd...waar je naar uitkijkt, maar waar je soms ook zo ontzettend hard aan toe bent, al een hele tijd lang, eigenlijk... Omdat we elkaar opjagen om van alles en nog wat te moeten en te willen en vooral te willen hebben: Success, gezondheid, een aansprekend uiterlijk...? Geld misschien, of macht, of allebei...? Een snelle baan, een druk bestaan... Voor velen van ons is het een genadeloze race, die alsmaar sneller doordraait hoe harder wij rennen. - Wie daarbij struikelt, rechts en links, - wie niet mee kan: op school misschien al, of later in de strijd om betaald werk, waar een mens van kan leven, of in een reorganisatie, of na de pensionering, wanneer niemand je meer nodig lijkt te hebben... - die valt af. Die wordt misschien nog even meegesleurd door het wiel- maar valt er dan uit. Uit het zicht meestal, en uit de liefde, of wat dan ook van de anderen, die blijven doorhollen.

Soms kom je ze dan later nog eens tegen, jaren later, de “eruit gevallenen” ... En ze vertellen je (als ze dat aan jou wel vertellen!), van een deel van het leven dat voor onze ogen meestal verborgen is omdat wij het voor elkaar verbergen... -

aan gene zijde van ons eigen, doorgaans eerder ongeschonden bestaan...

Ze vertellen van: - Verwaarloosingsleven - Vervelingsleven – Werkeloosheidsleven – Dakloosheidsleven - Van-de-ene-therapeut- na-de-ander- Leven - Verborgten leven, opdat niemand je schande ziet... - Dubbelleven - Gestruikeld-maar-toch-weer-opgestaan-leven - Verlaten leven - ... en soms ook Gevonden leven...

Verhalen van buiten de ratrace. Of misschien beter:

Spiegelverhalen: bij de achterkant van ons haastig bestaan, waarin we vaak te veel **te doen** hebben om werkelijk aan **leven** toe te komen... en aan geleefde en in de diepte van ons bestaan ervaren en gedeelde liefde voor elkaar.

“Iemand wilde een groot feestmaal gevenen nodigde tal van gasten uit...” Het evangelieverhaal van vanochtend vertelt over God`s liefde voor mensen, Gods verlangen naar mensen, in het beeld van één, die mensen nodigt tot een leven - dat feestmaal, - dat feest en vreugde is... Een leven waarin tijd is om met elkaar te eten en te dansen en te vieren en elkaar lief te hebben en naar elkaar om te zien... en met elkaar te delen wat je hebt, en je te verheugen op de dag van morgen... Tal van gasten zijn genodigd! Want zo gaat dat met feesten: Je nodigt uit, wie je graag om je heen wilt hebben. Maar één voor één hebben ze heel gewichtige redenen om niet mee te kunnen of willen vieren. Economische redenen allereerst: - akker gekocht - een stel ossen gekocht. Of nieuwe levensprojecten die klaarblijkelijk (bezint eer je bemint...) een feestvierend leven in de weg lijken te staan: - pas getrouwd...

Allemaal zeer goede redenen om even geen tijd te hebben voor elkaar, lijkt het, geen tijd voor het levensfeest met God en de mensen...---

Wat Jezus zijn vrienden in het verhaal van het grote feestmaal voorlegt als beeld van hoe het met het Gods liefde en Gods

Koninkrijk zit, - dat lijkt wel een kopie van onze samenleving, waarin je zelfs op het schoolplein al met agenda's het drukke afsprakenleven van je kids moet zien af te stemmen...

Iedereen kan wel eens een keer redenen hebben om nu even niet aan het leven toe te komen..... hoor ik ons zeggen. Dat is gewoon zo, en soms moet dat... Maar de ervaring leert, - dat je op moet passen, - oppassen dat daaruit niet binnen de kortste tijd structuren worden, die het leven zelf regeren en indelen... - dat daaruit geen goden worden: uit al die verplichtingen en conventies, die we elkaar opleggen: Goden die er om vragen - bediend te worden, - iets van wat ons lief is aan hen te offeren:

* tijd, veel tijd * en aandacht, veel aandacht * en tenslotte ons zelf... Want: "... wie iets wil worden in deze samenleving, die moet zich aanpassen aan de goden van deze tijd...": - akker, ossen, toekomstprojecten, hypotheken, inspanningsverplichtingen, bezuinigingsprocedures, investeringsdruk...---

Jezus' verhaal is een waarschuwing. Een waarschuwing, dat Godgewild leven zomaar aan je voorbij kan gaan, dat het levensfeest zomaar aan je voorbij kan gaan, als je je laat inpalmen en inpakken door de goden van voorspoed en de zogenaamd als vanzelf alsmaar stijgende rendites...

Op dit punt is er geen ongevaarlijke tussenweg, en kun je niet gemakkelijk thuiskomen bij een of andere profeet, die je vertelt, dat het uiteindelijk toch wel goed met je komt en met je leven - al loop je eventjes weg van Gods verhaal met mensen - al keer je de rug toe aan het licht.

"Wie zich van mij heeft afgewend en met de goden heult, ... ik zal me tegen hem keren..." Het is een profetencitaat uit het boek Ezechiël dat Jezus vermoedelijk goed gekend zal hebben. Wie zijn afgoden koestert en zich naar hen toekeert, die verliest HEM uit het zicht, - die liefde

is. En die verliest al gauw het richtingsgevoel voor de weg ten leven...

“Solo la sed nos alumbra...” enkel wie dorsten naar leven -blijven op het spoor van licht en liefde...

Wie dwaalt op de weg van de goden, die komt al gauw terecht, zo Ezechiël, waar het leven zich genadeloos keert tegen een ieder die niet meekomt. **En vroeger of later hoor je daar ook bij...**

Wie van licht en liefde wegloopt, die krijgt het koud en daar wordt het donkere nacht...

“de noche iremos, de noche...”

Die raakt in de dood verstrikt, die zich zeer goed kan **vermommen en verkleden** als uitbundige vormen van vermaak ...

KOM BIJ MIJ TERUG roept Israëls God in de woorden van Ezechiël!

KEER JE AFGODEN DE RUG TOE! --- KOM BIJ MIJ THUIS, bij mijn feest,roept de gastheer in Jezus' verhaal.

“Alle gij dorstigen”, komt aan de tafelen drinkt van de levensvreugde, die **om niet** voor je klaar staat, daar, waar God wordt gevonden...

KOM BIJ MIJ THUIS... Daar zal het vol zijn! Vol van leven!

Leven in alle mogelijke vormen: **Inclusief leven**, waarbij aan tafel geen verschil wordt gemaakt tussen armen en kreupelen en blinden en verlamden, die zitten naast de armen wier levensenergie door de door stress en overspannenheid is uitgeblust, of naast degene, die het leven op andere wijze kreupel heeft geslagen, of naast degene, die voor veel van wat leven is blind zijn geraakt, en wie zich niet meer kunnen keren, vastgeroest als ze zijn - in hun levenspatronen ...---

Maar, zo belooft de gelijkenis die Jezus vertelt: Er is eindeloos plaats, aan de feesttafel van een inclusief leven met God, zelfs nog na de derde ronde nodigingen! Echter, - wie meent dat je veilig bent als je je laat drijven met hoe het leven nou eenmaal

gaat... - wie meent dat je het leven niet voorbij **kúnt** lopen, al keer je nog zo vaak je rug er naar toe, - als je maar zorgt, dat in je bestaan alles netjes geregeld is, (akkers gekocht en ossen en wat nog meer...) Die komt **tenminste - te laat** voor het feestmaal... al zou er nog plaats zijn in de tent... om te zitten... Hij zal van het feestmaal niet proeven... En die zal vermoedelijk ook niet genoeg genieten van al die kleurrijke mensen die daar onverwachts, pretentieloos, verwonderd en met dankbaarheid voor elkaars aanwezigheid zijn komen binnenwaaien: armen, kreupelen, blinden, verlamden...---

Ik ben in het licht van deze gelijkenis iedere keer weer gelukkig, wanneer ik bij ons mensen zie binnenlopen en blijven en met ons meevieren en zich welkom weten... hier op het Spuien op andere plekken waar wij kerk zijn in deze stad, ... - mensen die in deze samenleving onder de categorie zouden vallen van: armen, kreupelen, blinden, verlamden, ... in de statistieken van probleemzorg of urgentieonderzoek... Het maakt mij gelukkig en maakt, dat ik zelf het leven anders leer zien, in hun verhalen: mijn leven en het hunne, als een weg waarbij God ons uiteindelijk aan eenzelfde tafel voert: **ZIJN** tafel, waar het werkelijk goed toeven en goed leven is: Waar we omzien naar elkaar, waar niemand voorgoed door de mazen van de aandacht valt, en waar in dat omzien God zelf wordt gezien en gevonden, - en ons vindt...

En indien we elkaar dan toch wel eens verliezen,... dat gebeurt,... we zijn mensen, ...dan is er het weten om vergeving, om genade, en om een nieuw begin, die je elkaar kunt schenken. Dat doet goed, en het onderscheidt deze gemeenschap van andere plekken in de samenleving!---

KERK, deze plek hier, jullie hier en wij bij elkaar, dat is een plek waar de herinnering wordt vastgehouden aan Gods uitnodiging tot het levensfeest, die een ieder bedoelt. Een plek waar alle kettingen worden verbroken, die dat feest willen

tegenhouden en mensen wil onderscheiden naar categorieën van geslaagd of gefaald, heerser en slaaf: Keti Koti...

KERK, dat is een wijze van samen leven en liefhebben die, als het goed is, voorleeft hoe leven anders kan zijn dan overleven.---Dat dat zo moge zijn, - dat dat bij ons zo moge zijn, - dat bij ons een voorproefje van de hemel van menselijkheid en van Gods liefde om niet te vinden mogen zijn, dat wens ik ons, u en mij.

Todo cambia pero no cambia mi amor / su amor..

AMEN